

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้รับเอาแนวคิดในระบบทุนนิยมมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการจัดการบริหารเศรษฐกิจ ซึ่งสาเหตุที่สำคัญคือได้มีการรับเอากลไกระหว่างประเทศเข้ามาเพื่อต่อรองทางการค้า เช่น สหประชาชาติ ธนาคารโลก ITF WTO AFTA ซึ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อเกษตรกรรายย่อยที่เป็นผู้ใช้แรงงานในการผลิตโดยเฉพาะจะต้องมีการแข่งขันสูงขึ้น และปัจจัยที่ตามมาคือการทำ การเกษตรจะต้องมีต้นทุนสูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็น พันธุ์พืช ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง ฯลฯ เพื่อให้ต่อสู้กับการแข่งขันในระดับโลกได้ทั้งนี้ก็เพื่อการอยู่รอดของเกษตรกรเหล่านั้นเอง เกษตรกรรายย่อยจึงมีความ จำเป็นจะต้องใช้เงินในการลงทุนจำนวนมากเพื่อให้ได้ผลผลิตตามความต้องการของตลาด แต่ เนื่องจากความไม่แน่นอนของสภาพดินฟ้าอากาศ เช่น ภัยแล้ง น้ำท่วม ศัตรูพืชระบาด ฯลฯ เป็น สาเหตุให้ผลผลิตทางการเกษตรไม่มีความแน่นอนและไม่พอเพียงที่จะมีรายได้เพียงพอมาทำการ ลงทุนในฤดูกาลต่อไป จึงต้องมีการกู้ยืมเงินมาลงทุนไม่ว่าจากภาครัฐ หรือเอกชน แต่ปัญหาในทาง ธุรกิจต่างๆเหล่านั้นก็ยังมีปัญหา แม้รัฐบาลจะได้พยายามแก้ปัญหาเหล่านั้นอยู่บ้างแต่ก็หลีกเลี่ยง ไม่ได้ที่ยังจะต้องมีข้อขัดข้องอยู่บางส่วน ดังนั้นเกษตรกรหรือผู้ประกอบการขนาดเล็กที่ได้ ผลกระทบนี้จะต้องกู้ยืมเงินจากนายทุนนอกระบบ

การเป็นลูกหนี้ดังกล่าว หากเมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระลูกหนี้ชำระหนี้ตามกำหนดเวลา ย่อมจะไม่ก่อให้เกิดปัญหา แต่ในบ่อยครั้งที่เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระแล้วลูกหนี้มักจะไม่ได้ดำเนินการ ชำระหนี้ จึงทำให้ต้องมีการติดตามทวงหนี้เพื่อให้ลูกหนี้ชำระหนี้ โดยหากเจ้าหนี้ใช้วิธีการติดตาม ทวงหนี้โดยชอบด้วยกฎหมายย่อมจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาแต่ประการใด แต่ในทางปฏิบัติตามความ เป็นจริงแล้วเจ้าหนี้มักจะใช้วิธีการติดตามทวงหนี้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้เกิดความเสียหาย แก่ลูกหนี้ ซึ่งปัญหาที่พบในการบังคับชำระหนี้ของเจ้าหนี้นอกระบบมักจะใช้วิธีการที่ไม่ชอบธรรม หรือใช้กำลังเข้าบังคับให้ลูกหนี้ชำระหนี้ อาทิเช่น กรณีนำเรื่องที่ลูกหนี้เป็นหนี้แล้วไม่ชำระหนี้ไป แจ้งแก่บุคคลภายนอก รวมถึงการเปิดเผยรายชื่อลูกหนี้ที่ไม่ชำระหนี้ต่อสาธารณชน หรือกรณี สัญญาเช่าเมื่อผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่า ผู้ให้เช่าขงทรัพย์สินของผู้เช่าออกจากบ้านเช่าหรือล็อคประตู หน้าต่าง (โดยไม่มีการกำหนดให้กระทำได้ในข้อสัญญา) หรือเอาทรัพย์สินของลูกหนี้ไปเพื่อชำระ

หนี้โดยลูกหนี้มิได้ยินยอม ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาสังคมเพราะคนในสังคมย่อมเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยในทรัพย์สินและไม่เกิดความสุขสบายในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัย ซึ่งปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่มีมายาวนานและยังคงเป็นอยู่ในสังคมไทย

ในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าประมวลกฎหมายอาญานั้นได้มีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะในการคุ้มครองเจ้าหนี้ในการประกันว่าจะได้รับชำระหนี้ หากลูกหนี้กระทำการใดที่เป็นไปในทางที่จะทำให้เจ้าหนี้ไม่ได้รับชำระหนี้อาจเป็นความผิดอาญาได้ ยกตัวอย่างเช่น หากลูกหนี้ได้จำหน่ายทรัพย์สินไว้กับเจ้าหนี้ ต่อมาได้เอาไปเสีย ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินอันตนได้จำหน่ายไว้ นั้น หากการที่ลูกหนี้กระทำเช่นนั้นเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้จำหน่าย ลูกหนี้มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 349 หรือในกรณีที่ลูกหนี้ทราบว่าเจ้าหนี้ได้ใช้หรือกำลังจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้ตนชำระหนี้ ลูกหนี้ได้ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้นโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใด หรือแกล้งให้ตนเป็นหนี้ในจำนวนที่ไม่เป็นความจริง ทั้งนี้เพื่อให้เจ้าหนี้ของตนได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน ลูกหนี้นี้ย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 เป็นต้น แต่ในด้านของลูกหนี้แล้วหากลูกหนี้ถูกเจ้าหนี้บังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นเหตุให้ลูกหนี้ได้รับความเดือดร้อน แต่กลับไม่มีกฎหมายบัญญัติเพื่อคุ้มครองลูกหนี้ไว้โดยเฉพาะ

ในปี พ.ศ.2553 รัฐบาลได้เปิดการรับฟังปัญหาจากประชาชนและได้มีการเสนอวิธีการแก้ไขปัญหานี้ นอกกรอบ โดยได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติการติดตามทวงถามหนี้เป็นธรรม พ.ศ....เข้าสู่ที่ประชุมคณะรัฐมนตรี และได้มีมติอนุมัติหลักการในวันที่ 14 กันยายน 2553 โดยร่างของกระทรวงการคลังมีสาระสำคัญบางประการที่น่าสนใจ คือ 1) ห้ามมิให้บุคคลใดประกอบธุรกิจติดตามทวงถามหนี้ เว้นแต่จะได้จดทะเบียนประกอบธุรกิจการติดตามทวงถามหนี้ 2) ในการติดตามทวงถามหนี้ ห้ามมิให้ผู้ติดตามหนี้กระทำการในลักษณะที่เป็นการละเมิด คุกคาม เป็นเท็จ ทำให้เข้าใจผิดและไม่เป็นธรรมและกำหนดให้การกระทำความดังกล่าวเป็นความผิด 3) มีการกำหนดโทษจำคุกและโทษปรับ

จากสาระสำคัญสามประการดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายว่าจะขัดต่อหลักการดำเนินคดีทางแพ่งหรือไม่ เพราะหลักในการดำเนินคดีทางแพ่งในปัจจุบันนั้นได้มีกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งบัญญัติวิธีการใช้สิทธิเรียกร้องไว้โดยตรง ซึ่งได้บัญญัติขึ้นเพื่อแก้ปัญหการบังคับชำระหนี้ด้วยตัวเองหรือที่เรียกว่า “การช่วยเหลือตัวเอง” (Self-help) โดยการที่รัฐได้เข้ามากำหนดกติกาและรับหน้าที่เป็นคนกลางในการบังคับชำระหนี้ในระหว่างเอกชนแล้ว ซึ่งมีเพียงข้อยกเว้นบางประการเท่านั้นที่รัฐจะบัญญัติกฎหมายให้อำนาจเอกชนในการ “ช่วยเหลือตัวเอง” เช่นประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 451 เป็นต้น ถ้าหากไม่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้

เช่นนั้น “การช่วยเหลือตนเอง” ก็อาจเป็นความผิดอาญาได้¹ ที่สำคัญร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนดการกระทำที่เป็นความผิดและโทษในทางอาญาไว้ด้วย อาจทำให้เกิดข้อสงสัยว่าจะซ้ำซ้อนกับโทษตามประมวลกฎหมายอาญาที่มีใช้บังคับอยู่แล้วในปัจจุบันหรือไม่

อีกทั้งการกระทำที่เป็นการบังคับชำระหนี้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว มีกรณีที่เคยเกิดขึ้นในสังคมไทยและได้เคยเกิดเป็นคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาหลายคดี โดยเฉพาะการวินิจฉัยเกี่ยวกับความผิดฐานลักทรัพย์ศาลยุติธรรมเคยได้ตัดสินว่าไม่เป็นความผิดอาญาฐานลักทรัพย์ ตัวอย่างเช่น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 251/2513² วินิจฉัยว่า ความผิดฐานลักทรัพย์ผู้กระทำจะต้องเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยทุจริตผู้เสียหายเช่นานจำเลยโดยตกลงให้ข้าวแก่จำเลยปีละ 108 ถังเป็นค่าเช่าผู้เสียหายไม่ชำระค่าเช่า จำเลยจึงไปตวงข้าวจากลานนวดข้าวในนาผู้เสียหายไป 108 ถัง ข้าวในนาของผู้เสียหายมีอยู่มากกว่าที่จำเลยมาตวงเอาไป จำเลยตวงเอาข้าวไป 108 ถัง เท่าจำนวนค่าเช่านาที่จำเลยมีสิทธิจะได้รับชำระจากผู้เสียหาย จะว่าจำเลยมีเจตนาทุจริตลักข้าวของผู้เสียหายหาได้ไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2278/2515³ ผู้เสียหายกู้เงินจำเลยที่ 2 โดยทำสัญญากู้กันไว้มีข้อความด้วยว่าผู้เสียหายได้นำเรือหนึ่งหลังมาวางไว้เป็นประกัน วันเกิดเหตุผู้เสียหายไม่อยู่ จำเลยทั้งสามได้ร่วมกันรื้อเรือหลังที่ผู้เสียหายเอามารับไว้เป็นประกันเงินกู้ ด้วยเจตนาที่จะเอามาหักใช้หนี้ที่ผู้เสียหายเป็นหนี้จำเลยที่ 2 อยู่ ดังนี้ การกระทำของจำเลยหาจะมีเจตนาที่จะลักทรัพย์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริต ไม่ ยังไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์

แม้กระทั่งในในปี พ.ศ. 2551 มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2279/2551 ฎส.8 น.20 วินิจฉัยว่าการที่จำเลยเอาเครื่องรับโทรทัศน์สี 1 เครื่อง เครื่องเสียงสเตอริโอ 1 เครื่องของกลางของผู้เสียหายไปจากบ้านของผู้เสียหายเพราะ ส. ซึ่งเป็นสามีของผู้เสียหายเป็นหนี้จำเลย โดยจำเลยไม่ได้ทำให้ทรัพย์สิ้นอย่างอื่นเสียหาย คงยกเอาทรัพย์ของกลางไปเท่านั้น โดยจำเลยบอกว่าถ้าอยากได้คืนให้ ส. เอาเงินไปไถ่ ซึ่งวันรุ่งขึ้นเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจไปที่บ้านของจำเลย ก็พบจำเลยและทรัพย์ของกลางดังกล่าว เชื่อว่าจำเลยเอาทรัพย์ของกลางไปเพื่อให้ ส. หรือผู้เสียหายไปติดต่อชำระหนี้ที่ค้างชำระต่อกันการกระทำของจำเลยจึงมิได้เป็นการเอาทรัพย์ของผู้อื่นไปโดยทุจริตหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์

¹ จาก กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งภาคการดำเนินคดี, โดย คณิต ณ นคร, 2552, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน. พิมพ์ครั้งที่ 2.

² <http://www.deka2007.supremecourt.or.th/deka/web/searchlist.jsp>

³ <http://www.deka2007.supremecourt.or.th/deka/web/searchlist.jsp>

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8388/2551 ฎส.12 น.145 วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เอาทรัพย์สินของ ส. และผู้เสียหายไปก็เป็นการกระทำความผิดที่ ฟ. ไล่ให้ไปเอาเพื่อเป็นการใช้หนี้ที่ ส. สามีของผู้เสียหายเป็นหนี้ ฟ. อยู่ เป็นการเอาไปเพื่อหักใช้หนี้กัน แสดงให้เห็นว่า เป็นการที่ ฟ. ใช้อำนาจของการเป็นเจ้าของบังคับเอาทรัพย์สินไปเพื่อชำระหนี้แก่ตน โดยเข้าใจว่าตนมีสิทธิที่จะกระทำได้และในประการสำคัญยังเข้าใจว่าตนในฐานะที่เป็นบิดาของ ส. มีสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าว ซึ่งเป็นทรัพย์สินมรดกของ ส. ที่จะต้องตกได้แก่ตนรวมอยู่ด้วย ทั้งการที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และ ฟ. นำทรัพย์สินที่ขนเอาไปมาคืนให้แก่ผู้เสียหายในเวลาต่อมาก็แสดงว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 หาได้มีเจตนาที่จะเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายหรือที่ผู้เสียหายเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับจำเลยคนใดคนหนึ่งหรือผู้อื่น การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงเป็นการเอาทรัพย์สินไปโดยไม่มีเจตนาทุจริต ไม่มีคามผิดฐานลักทรัพย์

สรุปแล้วเห็นได้ว่าศาลฎีกาเห็นว่าการเอาทรัพย์สินของลูกหนี้อันไปโดยผลการเพื่อชำระหนี้เป็นเอาไป แต่ขาดเจตนาพิเศษโดยทุจริตโดยเห็นว่ามีใช้การแสวงหาผลประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

อย่างไรก็ตามมีนักกฎหมายหลายท่านได้มีความเห็นแตกต่างไปจากความเห็นของศาลฎีกาในหลายประเด็น โดยบางท่านเห็นว่าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำโดยทุจริตแล้วเพราะการเอาทรัพย์สินไปเพื่อชำระหนี้ก็เป็นการใช้การแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เพราะการบังคับชำระหนี้โดยชอบด้วยกฎหมายนั้นต้องกระทำโดยใช้สิทธิทางศาลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 213 แต่ที่ไม่เป็นความผิดฐานลักทรัพย์เพราะความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงว่ามีอำนาจกระทำได้ตามกฎหมาย กล่าวคือมีความสำคัญผิดว่ามีกฎหมายแพ่งให้อำนาจกระทำการเช่นนั้นได้⁴ แต่ก็มีนักกฎหมายบางท่านมีความเห็นว่าการกระทำความผิดดังกล่าวไม่อาจอ้างความสำคัญผิดได้ในปัจจุบันเพราะเทคโนโลยีและสารสนเทศในปัจจุบันก้าวหน้าไปมาก และได้มีการเผยแพร่ความรู้ทางกฎหมายโดยหน่วยงานต่างๆอย่างกว้างขวาง (ดูหมายเหตุท้ายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8288/2551 ฎส.12 น.145) นักกฎหมายบางท่านเห็นว่าหากเพียงแต่เอาไปเพื่อกดดันให้ลูกหนี้มาพบเจ้าหนี้เพื่อชำระหนี้เป็นเพียงการเอาทรัพย์สินไปเพียงชั่วคราว ไม่เป็นการ “เอาไป” เสียเลย อันเป็นการกระทำที่ขาดองค์ประกอบภายนอกไปเลยอีกด้วย

อีกทั้งต่อมาในปี พ.ศ.2552 ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาที่ 3132/2552 น.550 วินิจฉัยว่า “การที่จำเลยใช้เลื่อยตัดคอกุญแจที่คล้องประตูออก แล้วเปิดประตูเข้าไปเอาเครื่องบดแป้งไฟฟ้าและ

⁴ จาก คำอธิบายกฎหมายอาญา, โดย เกียรติจิตร วังนะสวัสดิ์, 2551, กรุงเทพฯ : หจก.จรรยาบรรณพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ 10.

รถจักรยานที่เก็บอยู่ที่บ้านที่เกิดเหตุซึ่งจำเลยรู้อยู่แล้วว่าไม่ใช่บ้านของ ป. และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเครื่อง บดแป้งไฟฟ้าและรถจักรยานดังกล่าวใช่ของ ป. หรือไม่ นำไปเก็บไว้ที่บ้านของจำเลยเพื่อตีชำระหนี้ ที่ ป. เป็นหนี้อยู่ ซึ่งแม้ ป. จะเป็นลูกหนี้จำเลยอยู่จริงจำเลยก็ไม่มีอำนาจที่จะกระทำการดังกล่าวได้ เพราะการบังคับชำระหนี้ต้องดำเนินการตามกฎหมาย มิใช่บุกรุกเข้าไปเอาทรัพย์สินของลูกหนี้โดย พลการ จึงเป็นการเอาทรัพย์สินดังกล่าวไปโดยทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วย กฎหมายจำเลยจึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ในเคหสถานโดยทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครอง บุคคลหรือทรัพย์” ซึ่งเป็นไปตามความเห็นของนักกฎหมายดังกล่าวมาข้างต้น จึงเกิดข้อสงสัยว่า ตามหลักวิชานิติศาสตร์แล้วที่ถูกต้องควรเป็นอย่างไร

จากปัญหาข้อสงสัยและข้อสังเกตดังกล่าวทำให้ผู้เขียนมีความสนใจที่จะศึกษาถึง ความผิดฐานลักทรัพย์ว่ามีการคุ้มครองสังคมในเรื่องการบังคับชำระหนี้ดังกล่าวอย่างไรบ้าง การ บังคับใช้กฎหมายอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์ในเรื่องการบังคับใช้นั้นมีความถูกต้องชอบธรรม หรือไม่ จำเป็นที่รัฐจะต้องหาทางออกโดยการออกกฎหมายอื่นเพื่อแก้ไขปัญหาการบังคับชำระหนี้ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้าหากบังคับใช้แล้วจะมีผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรม อย่งไร และเป็นการแก้ปัญหาอย่างถูกวิธีหรือไม่ โดยจะพิจารณาจากการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ และแนวการวินิจฉัยของศาลที่เคยตัดสินรวมทั้งความคิดเห็นของนักวิชาการด้านกฎหมายหลายๆ ท่าน เปรียบเทียบกันเพื่อศึกษาหาแนวทางแก้ไขปัญหาย่างถูกวิธีต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาคูณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานลักทรัพย์ ศึกษาในกรณีที่เจ้าหน้าที่บังคับ ชำระหนี้จากลูกหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
2. เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาของการบังคับใช้กฎหมายของความผิดฐานลักทรัพย์ในเรื่อง โครงสร้างความรับผิดชอบอาญา เกี่ยวกับการบังคับชำระหนี้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
3. เพื่อศึกษามาตรการในการแก้ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายความผิดฐานลักทรัพย์ตาม ประมวลกฎหมายอาญา ในเรื่องการบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พร้อมทั้งวิเคราะห์การแก้ปัญหาโดยการออกกฎหมายว่าด้วยการติดตามทวงหนี้อย่างเป็นทางการ (ร่าง พระราชบัญญัติการติดตามทวงถามหนี้อย่างเป็นทางการ พ.ศ. ...) และผลกระทบต่อกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญาที่จะเกิดขึ้นจากการออกกฎหมายดังกล่าว

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

สภาพปัญหาของสังคมไทยในการที่เจ้าหน้าที่บังคับชำระหนี้จากลูกหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นเกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งที่ไม่มีประสิทธิภาพ เจ้าหน้าที่จึงไม่ให้ความสำคัญในการที่จะบังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ชอบด้วยกฎหมาย โดยหันไปใช้วิธีการบังคับชำระหนี้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

แนวทางที่รัฐได้ใช้แก้ไขปัญหาโดยการออกกฎหมายว่าด้วยการติดตามทวงหนี้อย่างเป็นธรรม (ร่าง พระราชบัญญัติการติดตามทวงถามหนี้เป็นธรรม พ.ศ...) นั้นจะยิ่งส่งเสริมให้เกิดการกระทำที่ก่อความไม่สงบในสังคม ซึ่งนับว่าเป็นนโยบายในการแก้ไขปัญหาที่ผิดวิธี

แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้อง โดยใช้กฎหมายที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์ หากบังคับใช้ให้ถูกต้องตามนิติวิธี โดยคำนึงถึงโครงสร้างความผิดอาญาและคุณธรรมทางกฎหมายในฐานะความผิดลักทรัพย์แล้ว ปัญหาการบังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายคงลดน้อยลง และเป็นไปตามภารกิจของกฎหมายอาญาที่มุ่งคุ้มครองสังคมมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาถึงสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมายประมวลกฎหมายอาญาฐานลักทรัพย์ในกรณีที่มีการบังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยมุ่งศึกษาถึงคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดฐานลักทรัพย์ว่ามีอยู่อย่างไร และศึกษาถึงโครงสร้างความรับผิดชอบของความผิดฐานลักทรัพย์และพิจารณาเกี่ยวกับการบังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตลอดจนศึกษาถึงความผิดฐานลักทรัพย์ในต่างประเทศว่ามีอยู่อย่างไร และมีการบังคับใช้กับเรื่องการบังคับชำระหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอยู่อย่างไร โดยมุ่งศึกษาทั้งในระบบกฎหมายของสองระบบหลักคือระบบซวิลลอว์และคอมมอนลอว์ โดยในระบบซวิลลอว์นั้นจะเจาะจงไปที่ประเทศอังกฤษ ส่วนในประเทศคอมมอนลอว์นั้นจะเจาะจงไปที่ประเทศเยอรมัน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ดำเนินการศึกษาในลักษณะวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary research) โดยศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นเอกสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร บทบัญญัติของกฎหมาย วิทยานิพนธ์ บทความในนิตยสารทางกฎหมายต่างๆ ตลอดจนทั้งข้อมูลทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยจะนำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดมาใช้ประกอบการศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ปัญหาเพื่อหาข้อสรุปและเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงคุณธรรมทางกฎหมายของความคิดฐานลัทธิที่ว่าได้ให้ความคุ้มครองถึงกรณีที่เจ้าหน้าที่บังคับชำระหนี้จากลูกหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่
2. ทำให้ทราบถึงแนวทางการบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญา ความคิดฐานลัทธิพยานในเรื่องโครงสร้างความรับผิดชอบอาญา เกี่ยวกับการบังคับชำระหนี้ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
3. ทำให้ทราบถึงมาตรการในการแก้ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายความคิดฐานลัทธิพยานตามประมวลกฎหมายอาญา ในเรื่องการบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้โดยวิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พร้อมทั้งผลการวิเคราะห์การแก้ปัญหาโดยการออกกฎหมายว่าด้วยการติดตามทวงหนี้อย่างเป็นธรรม (ร่าง พระราชบัญญัติการติดตามทวงถามหนี้เป็นธรรม พ.ศ. ...) และผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่จะเกิดขึ้นจากการออกกฎหมายดังกล่าว